

SÈRIE 3

Exercici 1

1. C
2. D
3. B
4. B
5. A

Exercici 2.

A. Qüestions analítiques

1. B
2. A
3. C
4. A

B. Anàlisi estructural i estilística

1. L'anàlisi ha de reflectir que es tracta de l'exposició del primer moviment d'un concert per a piano i orquestra, i que se sent a partir de l'entrada del piano. Com a molts concerts clàssics, aquesta obra té una "doble Exposició": s'inicia primer amb l'orquestra sola —que en aquesta audició s'ha suprimit—, seguida de la segona Exposició, en què entra l'instrument solista. A l'audició proposada, se senten també uns compassos de l'inici del Desenvolupament d'aquest primer moviment, un cop l'orquestra ha conclòs la part pertanyent a l'Exposició. No és necessari que l'estudiant indiqui res de la "doble Exposició".

Un esquema simple, que es pot donar per bo, seria el següent:

[Orquestra, un breu final de la seva exposició inicial]. Entrada del piano:
Exposició (tema A - Pont - tema B - coda) / Desenvolupament (del qual només se sent un fragment). (1 punt)

Una estructura més desenvolupada podria indicar les tonalitats, tot i que no és necessari. També podrien indicar els diferents temes i motius, cosa que es consideraria un plus a l'hora de posar-hi nota. El més important, però, és

que reflecteixin l'estructura bàsica. Una proposta més elaborada seria la següent:

(Intro. orquestral). Tema A (piano, amb figuracions breus de l'orquestra; està escrit en la tonalitat de si bemoll major) / tema a' / Pont (piano, en modalitat menor) // Tema B (piano, tema compartit amb la flauta; està escrit en la tonalitat de fa M) / tema b' (piano i orquestra) / coda orquestral // Desenvolupament (iniciat per l'orquestra) / tema a" (piano, en modalitat menor; orquestra respon en intensitat de forte), tema a (piano, en major).

L'estudiant pot arribar a un detall més petit si assenjala cadascuna de les intervencions del solista i les respostes de l'orquestra. L'important és que distingeixi l'estructura bàsica, i que, en el cas que vulguin indicar les diverses manipulacions i variacions dels temes principals, s'explicitin amb claredat.

2. Es tracta del primer moviment del Concert per a piano i orquestra núm. 27, en si bemoll major de W. A. Mozart (KV 595). Si només indica aquesta part, s'obtenen 0,5 punts. Els altres 0,5 punts s'aconsegueixen si l'estudiant aclareix que és una obra del període clàssic (0,25 punts). Per relacionar-la amb el moment històric (0,25 punts), convindria indicar alguna de les qüestions següents:
  - La importància dels concerts de Mozart en l'establiment d'un model d'aquest gènere musical.
  - Aquest concert va ser una de les seves darreres obres, i el va compondre entre el 1790 i 1791. No hi ha gaire acord pel que fa a la data de l'estrena d'aquest concert.
  - També poden obtenir els 0,25 punts restats si indiquen la importància dels aspectes formals, o parlen sobre la utilització de la forma sonata al primer moviment dels concerts per a instrument solista i en destaquen el diàleg que s'estableix entre l'orquestra i el piano solista. En aquest cas, l'orquestra intervé interpretant breus respostes als motius i temes que exposa el piano, com si fossin interjeccions a allò que exposa el solista. El fragment proposat recull a partir de l'entrada del piano, de manera que no es pot sentir la "doble exposició" que hauria fet abans l'orquestra.
  - Poden parlar del context sociocultural i històric —amb la Revolució Francesa (1789) i el que va comportar a Europa—; també sobre l'incipient fenomen dels concerts, que primer tenien lloc en àmbits aristocràtics, però, després, van començar a organitzar-se els primers concerts públics, o de la vinculació sociolaboral dels músics de l'època.

Exercici 3.

1. L'obra més antiga cronològicament és el Concert de W. A. Mozart, mentre que la més propera als nostres dies és la peça interpretada per Tete Montoliu, *Giant Steps*. Si només s'exposa l'ordre cronològic sense cap raonament, s'obtenen 0,5 punts. Per aconseguir els altres 0,5 punts, han d'argumentar algunes de les qüestions següents: que l'harmonia, el tempo, l'acompanyament i la melodia de la primera són clarament de tipus clàssic, mentre que la segona és una versió d'una obra de John Coltrane, interpretada segons l'estètica i els codis de llenguatge del jazz. En tot cas, ha de quedar clar que la segona pertany a un altre tipus de llenguatge musical ben diferent: el jazz.
2. El piano té el paper principal, i toca de manera continuada a la segona, *Giant Steps*, de Tete Montoliu. En el cas de Mozart, hi ha més equilibri entre l'orquestra i el piano.
3. La resposta pot tenir força matisos. Per obtenir 1 punt, cal que l'argumentació sigui coherent. El més probable seria que l'estudiant comentés que, en el cas de *Giant Steps*, la part del piano —però també la del contrabaix i la bateria— són més difícils tècnicament. Això ho poden argumentar basant-se en el tempo més exigent de la peça, i en els passatges més complexos, des del punt de vista de la tècnica pianística, i, per tant, que pugui semblar més virtuosística.

Però també es podria donar per bo que, per a un pianista, la interpretació d'un concert de Mozart tot i ser aparentment més assequible per la tècnica, pot presentar molta dificultat, tant en la interpretació com en la cerca d'un so net, clar i expressiu.

És important que el raonament sigui coherent i ben argumentat. De les dues opcions, es poden donar per bones tant una com l'altra. A vegades, la complexitat es pot trobar en fer interessant allò que és més simple. No cal que enlluerni la primera evidència de la velocitat o la quantitat de notes que s'han de tocar. Si no hi ha justificació, la pregunta no es pot donar per bona, ja que l'enunciat demana una justificació.

Exercici 4.

1. Mann admirava els artistes que s'oposaven a les morals miserables, i que havien decidit no treballar només per a qui els pagava, si això volia dir treballar per a algú que negava els drets humans i la llibertat, és a dir, treballar per als règims dictatorials. Per a Mann, hi havia una relació evident entre ètica i art: la neutralitat era com voler escapar dels problemes. El veritable artista hauria de tenir un compromís amb la justícia social, de manera que certes actituds polítiques —que Mann qualificava de “desmoralització” o de “moralment miserables” — havien de ser rebutjades per l'artista. Cal que justifiquin la resposta, si no es justifica de manera coherent, només s'obtenen 0,5 punts.
2. Thomas Mann sentia “veneració” per Pau Casals, semblant a la d'altres artistes que mostraven una actitud similar a la de Casals, però que no cita en aquesta carta. Fins aquí, la pregunta tindria només 0,5 punts. Thomas Mann no degué exagerar o sentir-se condicionat en redactar aquesta carta. Posa l'exemple que Casals no va voler tocar a l'Espanya franquista. Mann coneixia els festivals de música de Prada del Conflent, impulsats per Casals des de 1950. La petita vila va passar de ser un lloc del tot desconegut a convertir-se en un indret de peregrinació, no només per raons musicals, sinó també pel reconeixement a l'actitud de Casals davant dels països que no respectaven la llibertat i els drets humans, com ara l'Alemanya nazi o l'Espanya franquista. Si només es respon a una de les preguntes formulades, s'obtenen 0,25 punts. Si es responen totes tres preguntes, s'obté 1 punt.